

Arrest

nr. 148 433 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

U verliet uw land van herkomst op 14 mei 2011, arriveerde in België op 16 mei 2011 en vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal nam inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 5 juli 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep tegen deze beslissing op 21 oktober 2011.

Uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd niet toelaatbaar bevonden op 7 december 2011.

U verliet het land niet.

In november 2011 was u op traditionele wijze gehuwd met A.E., met wie u twee kinderen kreeg. Op 7 oktober 2014 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw asielaanvraag werd in overweging genomen door het Commissariaat-generaal op 31 oktober 2014. U hebt uw land van herkomst in 2011 verlaten nadat u op 23 december 2010 was opgepakt en gedurende een maand was vastgehouden op een onbekende plaats. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd en ervan beschuldigd hulp te hebben verleend aan vrienden van u die zich bij de rebellen hadden aangesloten. Uw ondervragers eisten dat u documenten zou ondertekenen, hetgeen u bleef weigeren omdat dit gelijk zou staan met schuld bekennen. Tijdens uw detentie werd u ernstig mishandeld. Uiteindelijk slaagde uw oom erin u vrij te kopen. U vernam hierna dat uw broer een dag na u ook gearresteerd was en dat hij spoorloos was verdwenen. Na uw vrijlating bracht uw oom u naar een neef van u in Suvorov. In mei 2011 vielen FSB-agenten binnen bij uw neef. Zij waren naar u op zoek maar u was op dat moment niet aanwezig. Kort na deze inval verliet u het land. Sindsdien hebt u geen contact meer met uw familieleden in Rusland. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u twee USB-sticks neer met foto's van personen die u kent en de rebellen hebben vervoegd, en videofragmenten en internetartikels over de algemene situatie in uw land van herkomst. Een vriend van u, M.D., heeft zich in augustus 2011 samen met een kennis van u, A.K., en een derde persoon opgeblazen hebben bij een zelfmoordaanslag. Een andere persoon die u kent, een zekere Ma., wordt gezocht omdat hij plannen voor een zelfmoordaanslag zou hebben. Voorts legt u nog twee internetartikels, afkomstig van Memorial en Kavkaz Center, neer in verband met uw eigen aanhouding in december 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag, blijkt dat u deze aanvraag steunt op dezelfde motieven als uw eerste asielaanvraag. U brengt nu stavingstukken aan die te maken zouden hebben met uw eigen aanhouding in december 2010, en met personen die u zou kennen en de rebellenbeweging zouden hebben vervoegd. (DVZ 2e AA, rubriek 15; CGVS II d.d.09/12/2014, p. 6-11) U hebt geen andere asielmotieven aangehaald in het kader van uw huidige asielaanvraag. Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd geoordeeld dat u er niet in geslaagd was uw asielrelaas aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar bevonden. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en asielmotieven die eerder als niet aannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de conclusie dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Meer nog, er werden bijkomende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op ernstige wijze ondermijnen. Vooreerst dient te worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige en vorige asielaanvragen. Met betrekking tot uw aanhouding en detentie verklaarde u in het kader van uw huidige aanvraag dat noch de personen die u aanhielden, noch uw ondervragers zeiden van welke dienst zijn waren. (CGVS II, p.13, 14) In het kader van uw eerste aanvraag had u echter verklaard dat de personen die u arresteerden en uw ondervragers zeiden dat ze van de FSB waren. (CGVS I d.d.30/06/2011, p.8, 10) Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid ontkende u uitdrukkelijk dat de ondervragers zich hadden voorgesteld als medewerkers van de FSB. (CGVS II, p.24)

Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Voorts verklaarde u met betrekking tot uw detentie aanvankelijk dat u tijdens uw detentie onder andere mishandeld werd door middel van een schijnexecutie; er werd een geweer op u gericht waarna men deed alsof men schoot maar men gebruikte losse patronen ("een blind schot"). Ze zeiden dan dat ze gemist hadden. Dit zou men meermaals hebben gedaan. (CGVS I, p.12)

Toen u in het kader van uw tweede asielaanvraag werd gevraagd of er tijdens uw gevangenschap en/of ondervragingen vuurwapens waren gebruikt om u te intimideren, maakte u hiervan evenwel geen enkele melding. U stelde wel dat tijdens de ondervragingen meerdere personen wapens droegen maar u ontkende dat men deze op u had gericht. (CGVS II, p.20)

Dat u een dergelijke methode van intimidatie en bedreiging niet spontaan zou herinneren indien vragen in deze zin gesteld worden, is geenszins aannemelijk te noemen gezien de ernst ervan en het feit dat het meermaals zou zijn gebeurd.

Geconfronteerd met de discrepantie in uw verklaringen stelde u dat men eerst op een normale manier had gevraagd om bepaalde documenten te tekenen maar dat de mishandelingen (waaronder het richten van wapens op u) pas begonnen nadat u had geweigerd. (CGVS II, p.24)

Toen er daarna nogmaals werd gewezen op uw verklaring als zouden er tijdens ondervragingen geen wapens op u gericht zijn, stelde u dat u de aanvankelijke vraag verkeerd had begrepen en dacht dat er gevraagd werd naar de behandeling tijdens de ondervragingen. (CGVS II, p.24) µ

Erop gewezen dat dit effectief de vraag was geweest, stelde u dat u bij de aanvankelijke confrontatie doelde op de periode dat men u in de kelder kwam mishandelen en ondervragen. (CGVS II, p.25)

Dit heft evenwel nog steeds de tegenstrijdigheid niet op. Immers, zoals u zelf aangaf werd u ook in de kelder ondervraagd.

Bijgevolg mag verwacht worden dat u van deze vorm van mishandelingen iets zou hebben vermeld bij de aanvankelijke vraag hiernaar, die ook doelde op de ondervragingen.

Voorts werden ook tegenstrijdigheden met de manier waarop u vrijgelaten werd en de onmiddellijke nasleep van uw vrijlating vastgesteld.

Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u dat twee Tsjetsjenen naar de plaats kwamen waar u werd vastgehouden; dat zij u een zak over uw hoofd trokken; en dat zij u zeiden dat u getransfereerd ging worden naar een andere plaats. Hierna zou u overhandigd zijn aan uw oom, die u onmiddellijk naar Suvorov bracht. (CGVS I, p.11)

Hoewel u een ernstige verwonding zou hebben gehad aan uw been, zou men u toen niet naar het ziekenhuis gebracht hebben. (CGVS I, p.12, 15)

In het kader van uw huidige procedure verklaarde u dan weer dat er slechts één persoon naar u kwam, bovendien een Rus; dat deze een zak naar u gooide; dat hij u opdroeg deze over uw hoofd te trekken; en dat hij u verder niets zei. (CGVS II, p.16-17)

Uw oom zou u direct naar Suvorov hebben gebracht, waar men u direct naar een ziekenhuis zou hebben gebracht om uw gebroken been te laten verzorgen. U zou er verzorgd zijn maar werd niet opgenomen. (CGVS II, p.17-18)

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden aangaande het verloop van uw aanhouding, bleef u erbij dat het slechts één persoon was en dat hij het uiterlijk van een Rus had en Russisch sprak.

U voegde eraan toe dat u niet kan weten van welke origine hij was. (CGVS II, p.24)

Dit verklaart evenwel uw oorspronkelijke verklaringen niet.

Indien hij het uiterlijk van een Rus had en Russisch sprak, rijst immers de vraag waarom u destijds verklaarde dat het om (een) Tsjetsje(n)en ging.

Bovendien gaf u geen verklaring voor het aantal personen die naar u zouden zijn gekomen.

Aangaande de kwestie of deze perso(o)n(en) u zou(den) hebben gezegd dat u getransfereerd zou worden, stelde u dat er, als u zich niet vergist, niets werd gezegd in de zin.

Dit verklaart geenszins uw oorspronkelijke verklaringen.

Ook deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.

U slaagde er evenmin de tegenstrijdigheid op te heffen over het zich al dan niet wenden tot een ziekenhuis.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag had verklaard dat u een gipsverband kreeg maar "niet werd behandeld, opgenomen in het ziekenhuis". (CGVS II, p.23)

Dit verklaart echter nog steeds niet de discrepantie tussen uw verklaringen.

Verder werden twee tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met uw verklaringen over de inval bij uw neef U.. In het kader van uw eerste aanvraag verklaarde u hierover dat uw neef u vertelde dat "Russen en Tsjetsjenen" naar u op zoek waren maar u wist niet van welke dienst zij waren, noch wat voor uniformen zij droegen. (CGVS I, p.14)

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u niet wist of de personen die de inval hadden uitgevoerd Tsjetsjenen en/of Russen waren. Anderzijds zouden ze zich wel voorgesteld

hebben al medewerkers van de FSB en zouden ze militaire uniformen aangehad hebben. (CGVS II, p.18-19)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u deze feiten niet goed kan weten, dat er al veel tijd is gepasseerd sindsdien en dat u mogelijk zaken vermengd hebt met verhalen die u van andere Tsjetsjenen hebt gehoord. (CGVS II, p.23)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring voor de tegenstrijdigheden.

Ook al was u zelf niet aanwezig bij de inval, dan nog mag aangenomen worden dat u de kernelementen hiervan (zoals de personen die de inval uitvoerden) accuraat kan weergeven aangezien het tot de kern van uw asielrelaas behoort – het was na deze inval dat u vluchtte uit Rusland.

Bovendien bleek u plots bepaalde zaken wel te weten waarvan u tijdens uw vorige asielaanvraag nog beweerde niet op de hoogte te zijn.

Dat u nu bepaalde zaken plots wel zou weten ondanks het tijdsverloop is niet bovendien weinig aannemelijk te noemen, zeker gezien uw bewering dat u geen contact meer hebt gehad met uw neef of oom sinds uw vlucht (CGVS II, p.5).

Ten slotte werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met de vermeende verdwijning van uw broer K..

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat hij thuis, in de tuin, gearresteerd werd door gemaskerde mannen. U voegde er toen nog aan toe dat iedereen (die thuis was) op de grond moest gaan liggen en dat een buurvrouw die tussen beide had willen komen, weggeduwd was. Dit zou plaatsgevonden hebben twee dagen na uw aanhouding. (CGVS I, p.3, 13)

Niet alleen verklaarde u in het kader van uw huidige aanvraag dat uw broer reeds een dag na u was aangehouden (CGVS II, p.20), u stelde plots dat u niets wist over zijn aanhouding.

Zo beweerde u niet te weten waar dit was gebeurd, noch of uw oom of anderen hierbij aanwezig waren geweest. (CGVS II, p.20-21)

Dat u plotseling niets meer zou weten over de aanhouding van uw broer is geenszins geloofwaardig te noemen gezien uw aanvankelijke verklaringen.

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden bleef u erbij dat u niets wist over de ontvoering van uw broer.

Dat er reeds veel tijd voorbij is gegaan; u er zelf niet bij aanwezig was; en uw geheugen achteruit is gegaan (CGVS II, p.23); kan geenszins aanvaard worden als verschoningsgrond.

Het betreft hier een zeer ernstige, ingrijpende gebeurtenis én een kernelement van uw asielrelaas, zodat aangenomen mag worden dat hetgeen u hierover vernomen zou hebben van uw familie (als u zelf niet aanwezig was) in uw geheugen gegrift staat en u de belangrijkste zaken ervan ook nu nog accuraat kan weergeven.

De discrepantie in uw verklaringen is van dien aard dat ze niet zo maar verklaard kan worden door het tijdsverloop of het “achteruitgaan” van uw geheugen, dat u op geen enkele manier staft en dus louter een blote bewering is.

Het feit dat u niet zelf niet aanwezig zou zijn geweest verhinderde u verder niet om meer details te geven (die u van uw oom vernomen zou hebben) tijdens uw vorige asielprocedure.

De bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw eigen aanhouding, detentie en vlucht, de inspanningen van de ordediensten om u na uw vrijlating terug te vinden, en de verdwijning van uw broer K..

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw relaas en de door u verklaarde vrees in zeer ernstige mate ondermijnd.

Ter staving van uw eigen aanhouding legde u in het kader van uw huidige asielprocedure twee internetartikels voor, ogenschijnlijk gepubliceerd door mensenrechtenorganisatie Memorial en Kavkaz Center, een website gelieerd aan de rebellenbeweging.

Een aantal vaststellingen hieromtrent maken echter dat de bewijswaarde hiervan geenszins voldoende is om de geloofwaardigheid van de vermeende arrestatie van u en van uw broer te herstellen. Evenmin kunnen zij volstaan als bewijs dat twee van uw broers zouden zijn gedood als rebel en/of dat u bevriend zou zijn geweest met jongens die zich zouden hebben aangesloten bij de rebellen (zoals het artikel van Kavkaz Center stelt).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent het bekomen van deze artikels – u zou ze van een vriend in België ontvangen hebben – inconsistent zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat u deze artikels reeds tijdens de beroepsprocedure van uw eerste asielprocedure hebt neergelegd.

Tijdens de zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde u hierover dat u deze had ontvangen van een zekere “Mo.”, die u niet verder bleek te kunnen identificeren. (arrest nr.69.019 d.d.21/10/2011) In het kader van uw huidige procedure stelde u dan weer dat u ze van een zekere Mu., die door jullie ook Ma. genoemd zou worden, zou hebben gekregen. Deze persoon zou u bovendien al gekend hebben sinds uw kindertijd. (CGVS II, p.11)

Het feit dat uw verklaringen omtrent de persoon van wie u deze artikels zou hebben bekomen, inconsistent zijn, ondermijnt reeds de bewijswaarde ervan.

Bovendien bevatten de artikels ook geen adres (url) van de bronwebsite, noch een datum van afdrucken. Dit bemoeilijkt in ernstige mate de verificatie van deze artikels. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft getracht de artikels terug te vinden, zowel via algemene zoekmachines als via de sites van Memorial en Kavkaz Center.

Op geen enkele manier konden de twee artikels echter teruggevonden worden.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen doet ernstige twijfels rijzen rond de authenticiteit van de artikels, zodat de bewijswaarde ervan uiterst gering is.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het hoogst opmerkelijk is dat het artikel in verband met uw vermeende verdwijning dat gepubliceerd zou zijn door Memorial op 30 december 2010 - zijnde na de vermeende verdwijning van uw broer – geen enkele melding maakt van diens verdwijning.

Dit is weinig aannemelijk te noemen indien de verdwijning van uw broer werkelijk plaatsgevonden zou hebben, te meer daar Memorial ogenschijnlijk weet zou hebben gehad van de stappen die uw familie zou hebben ondernomen om u terug te vinden, en bovendien stelt dat u op 30 december nog steeds vermist was, hetgeen erop zou wijzen dat Memorial op die datum nog contact zou hebben gehad met een welingelichte bron.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde stavingstukken vermogen niet om de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen of vrees voor vervolging te herstellen.

Wat betreft de foto waarvan u stelt dat ze u, M.D. en een zekere Da. afbeeldt dient opgemerkt te worden dat deze geenszins volstaat om te besluiten dat u werkelijk bevriend was met M.D..

Evenmin kan hieruit besloten worden dat u omwille van deze vermeende band gevisieerd zou zijn/worden door de autoriteiten.

U gaf immers zelf aan dat M.D. op het moment van de opname nog geen rebel was.

Louter het samen gefotografeerd zijn met hem kan niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

De overige foto's zijn ofwel van gekende rebellen, ofwel van groepen strijders, ofwel groepen jongens in burgerkledij, of hebben betrekking op de algemene situatie in Tsjetsjenië. (CGVS II, p.7-8)

Dat u van bepaalde van de afgebeelde personen de namen kent – waarbij opgemerkt dient te worden dat de identiteit van de meesten onder hen niet nagegaan kan worden – betekent evenwel niet dat u reële banden met hen zou hebben gehad, of dat de autoriteiten u ervan zouden verdenken dat u vriendschappelijke banden met zou hebben (gehad).

Ook deze foto's zijn bijgevolg niet voldoende om te besluiten dat u gevisieerd zou zijn/ worden door de autoriteiten omwille van banden met de rebellenbeweging.

De videofragmenten en internetartikels hebben louter betrekking op de algemene (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië. Uw naam wordt er niet in vermeld, noch verwijzen zij concreet en direct op uw vermeende problemen. (CGVS II, p.9-10)

Ook de twee documenten die op de eerst neergelegde memorystick staan, hebben louter betrekking op de algemene situatie in Tsjetsjenië zonder dat er een verband met uw individuele situatie kan worden vastgesteld. (CGVS II, p.9-10)

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie, zonder een concreet verband te leggen met de individuele situatie kan evenwel niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen in uw hoofde. Op de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië wordt verderop in onderhavige beslissing nog ingegaan.

Gelet op het bovenstaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 februari 2015 (zie p. 3) in een eerste middel een schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"* en van het *"verbod van willekeur"*.

Hij stelt dat (zie p. 4) de *"feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen"* en dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de aanvraag; hij laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later (zie p. 4) *"een completer verhaal"* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem ook te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Volgens verzoeker is er (zie p. 3) *"geen enkele feitenvinding gebeurd"*, gezien de commissaris-generaal zich beperkt heeft *"tot de bewering dat er tal van tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker voor het CGVS in het kader van zijn huidige en vorige aanvragen en om deze reden geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden"*.

Hij benadrukt dat hij *"dermate getraumatiseerd"* is zodat hij alles *"niet steeds even goed kan herinneren"*.

Hij merkt op dat de commissaris-generaal enerzijds stelt dat er weliswaar sprake is van *"verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen"* doch anderzijds aanvoert dat geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich bij verzoeker heeft voorgedaan.

Hij wijst erop dat hij, aanvullend op zijn eerdere verklaringen in het kader van eerdere asielaanvragen, bijkomend twee internetartikels heeft voorgelegd van *"Memorial"* en *"Kavkaz Center"*, en dat er bijkomende informatie werd verschaft omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst.

Volgens hem is het duidelijk dat deze recente informatie wél degelijk een nieuw element uitmaakt dat van doorslaggevend belang is en waarvan minstens mag verwacht worden dat het één en ander wordt onderzocht.

Hij legt uit dat:

(i) hij destijds is aangehouden door personen die zich niet voorstelden maar hij aanneemt dat ze van de FSB waren;

(ii) hij tijdens de ondervragingen en mishandelingen in een kelder opgesloten was waarbij geen wapens tegen hem gebruikt werden; dat het pas was nadat hij zijn medewerking had geweigerd, dat er gebruik werd gemaakt van een wapen en schijnexecuties;

(iii) hij inzake de manier waarop hij werd vrijgelaten en de nasleep, steeds hetzelfde gesteld heeft, met name dat hij één persoon, vermoedelijk een Tsjetsjeen, gezien heeft op de plaats waar hij werd vastgehouden, en dat deze er uit zag zoals een Rus (hij had geen baard); dat deze tegen een ander persoon praatte (die hij niet gezien heeft), zodat hij ervan uitgaat dat er twee personen waren; dat hij na zijn vrijlating naar een ziekenhuis gebracht is, doch niet opgenomen werd;

(iv) hij inzake de inval bij zijn oom verteld heeft wat hij er zich van herinnerde, maar mogelijks *"het één ander verward (heeft) met andere verhalen die hij heeft gehoord"*;

(v) hij sedert de traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst kampt met geheugenverlies, wat heel expliciet tot uiting komt in zijn verklaringen betreffende de aanhouding van zijn broer;

(vi) hij twee internetartikels heeft voorgelegd welke hij ontvangen heeft via een vriend in België die volgens zijn paspoort "Mu." heet, maar door zijn vrienden als "Mo. of Ma." wordt aangesproken;

(vii) de internetartikelen opgemaakt zijn nadat er op de dag zelf van zijn verdwijning (de 23ste) contact is opgenomen met deze diensten, en deze op basis van deze aangifte dit artikel hebben gemaakt.

Hij laat gelden dat er sprake is van gelijklopende verklaringen en van een werkelijkheidsgetrouwe uiteenzetting der feiten én van waarheidsgetrouwe artikelen van *“Memorial”* en *“Kavkaz center”*.

Hij besluit dat, in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, het duidelijk is dat er wél degelijk een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet waarbij de kans aanzienlijk wordt vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hij vraagt de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor een bijkomend onderzoek in het licht van deze nieuwe informatie.

Hij voegt eraan toe dat aangedrongen wordt dat de Raad zelf de nodige informatie op zou vragen en dus zelf het onderzoek ter zake zou verrichten.

Hij voert aan dat hij meent dat zijn rechten geschonden zijn in de mate waarin er enerzijds door de Raad zou beslist worden dat deze informatie om welke reden dan ook, niet door de Raad kan opgevraagd en of onderzocht worden, en anderzijds deze informatie ook niet door de commissaris-generaal is opgevraagd en onderzocht geworden.

Hij laat gelden dat er twee internetartikelen werden voorgelegd en het ongeoorloofd is dat de commissaris-generaal deze stukken afwijst op basis van het feit dat *“het één en ander”* niet werd teruggevonden; volgens hem is de enige vaststelling dat de commissaris-generaal niet grondig genoeg heeft gezocht.

Hij stelt nog dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient aangetoond te worden, wat niet gebeurd is door de commissaris-generaal, en wat volgens hem *“ook nooit kan, aangezien het hier een werkelijkheidsgetrouw document betreft, geen aangekocht document”*.

Het feit dat hij van Tsjetsjenië afkomstig is en het algemeen geweten is dat daar op heden *“een zeer explosieve toestand aan de orde is”*, met onder meer ernstige incidenten in december vorig jaar in Grozny, zou volgens hem de commissaris-generaal toch tot meer voorzichtigheid moeten nopen en tot verder onderzoek moeten inspireren.

Verzoeker besluit dat er *in casu* een manifeste schending is van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het druist volgens hem in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 7) in een tweede middel opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing ten onrechte tal van zaken opwerpt ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling.

Hij laat gelden dat uit de beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch hij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten.

Hij herhaalt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden.

Hij bespreekt de materiële motiveringsplicht.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Hij haalt aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, wat ook erkend wordt in de beslissing; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Hij stelt dat het zo is dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder; de situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten zeerste in gevaar.

Hij stelt dat verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken; zo werd geoordeeld dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was van groepsvervolging;

Actueel, zo stelt hij, maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden; het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het volgens hem duidelijk dat elke asielaanvraag inzake een vluchteling uit Tsjetsjenië, grondig wordt onderzocht en dat de commissaris-generaal niet zomaar exclusief een stereotype argumentatie kan gebruiken.

Hij besluit dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van een schending van de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Hij haalt aan dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat ze de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een beslissing houdende de afwijzing van een asielaanvraag, zonder dat ze er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofdte van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het land van herkomst.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 9) in een derde middel nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair play-beginsel”.

Hij voert aan dat *in casu* geenszins *in concreto* wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend; er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo stelt hij dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende beoordeeld te worden aangezien het niet kan dat hij “naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid en in de bestreden beslissing trouwens ook expliciet erkend wordt” (zie p. 9).

Hij haalt aan dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonde dat deze specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; hij verwijst dienaangaande (zie p. 10) “naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”.

Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het land van herkomst van verzoeker van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zonder meer aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is en verzoeker bepaalde zaken niet bewijst, is er volgens hem een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat zijn herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag wordt gesteld en herinnert eraan dat uit de beslissing blijkt dat er aldaar sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke.

Hij haalt nog aan dat door de Belgische staat zelf een negatief reisadvies gegeven omwille van de zeer ernstige toestand in Tsjetsjenië (zie p. 10) “en DVZ kan hier thans niet zomaar afhankelijk van de aanvrager gaan van afwijken” (*sic*) en dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hij besluit dat door de commissaris-generaal dus overgegaan moest worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, meer bepaald diende hij er zich van te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Door dit niet te doen is er niet alleen schending aan de orde is van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet doch tevens er manifest schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

In casu blijkt uit de motivering dat er geen enkel onderzoek ter zake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent; enkel is er sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Tsjetsjenië, die geenszins *in concreto* getoetst is geworden. Dat dergelijke manier van werken kan volgens verzoeker geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 11) de beslissing van de commissaris-generaal te annuleren.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de schending inroept van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Volgens hem is het duidelijk dat er wél degelijk een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet waarbij de kans aanzienlijk wordt vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad wijst erop dat verzoekers tweede asielaanvraag echter in overweging werd genomen door de commissaris-generaal en dat zijn huidige aanvraag aldus ten gronde werd beoordeeld; de commissaris-generaal nam in het kader van zijn huidige asielaanvraag op 24 december 2014 -op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet- een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet betreft een andere procedure (niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag) en een schending van dit artikel kan in huidige procedure dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) verzoekers asielrelaas door de commissaris-generaal reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn eerste asielaanvraag, wat werd bevestigd door de Raad;

(ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen zijn twee asielaanvragen over de personen die hem hadden aangehouden en ondervraagd (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 8, 10; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 13, 14), over de mishandelingen tijdens zijn detentie (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p.12; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 20), over de manier waarop hij vrijgelaten werd en de onmiddellijke nasleep van zijn vrijlating (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 11, 12, 15; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 16-18, 24), over de inval bij zijn neef U. (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 14; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 18, 19) en over de vermeende verdwijning van zijn broer K. (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 3, 13; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 20,; 21, 23);

(iii) er geen bewijswaarde wordt gehecht aan de door verzoeker neergelegde internetartikelen, omdat verzoekers verklaringen omtrent het bekomen van deze artikels inconsistent zijn (zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 11), omdat de artikels geen webadres van de bronwebsite of een datum van afdrucken bevatten, omdat CEDOCA op geen enkele manier de twee artikels kon terugvinden en omdat het niet aannemelijk is dat het artikel in verband met verzoekers vermeende verdwijning -gepubliceerd door Memorial op 30 december 2010, zijnde na de vermeende verdwijning van zijn broer- geen enkele melding maakt van diens verdwijning.

Waar in het verzoekschrift aangehaald wordt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat verzoeker later (zie p. 4) *“een completer verhaal”* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt de Raad dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker destijds is aangehouden door personen die zich niet voorstelden maar hij aanneemt dat ze van de FSB waren, wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure, waar hij verklaarde dat de personen die hem hadden aangehouden *“zeiden dat het FSB was. (...) Ze vertelden het me zelf. Dat ze wisten dat ik voedsel gaf en zo. Ze zeiden: we hebben alle informatie want we werken voor de FSB”* (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 8) en dat de ondervragers hem *“zeiden dat ze van de FSB waren”* (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 10).

Deze ondubbelzinnige verklaringen stroken geenszins met verzoekers verklaringen tijdens de huidige asielprocedure dat verzoeker niet wist van welke dienst ze waren, noch welke uniformen ze droegen, en deze verklaringen stroken evenmin met de uitleg gegeven in het verzoekschrift, dat de personen die hem hebben aangehouden zich niet voorstelden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens de ondervragingen en mishandelingen in een kelder opgesloten was waarbij geen wapens tegen hem gebruikt werden en dat het pas was nadat hij zijn medewerking had geweigerd dat er gebruik werd gemaakt van een wapen en schijnexecuties, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure aangaf dat hij tijdens zijn detentie onder andere mishandeld werd door middel van een schijnexecutie (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 12), maar dat hij bij zijn laatste gehoor, toen gevraagd werd of er tijdens zijn gevangenschap en/of ondervragingen vuurwapens waren gebruikt om hem te intimideren, hiervan geen enkele melding maakte en daarentegen stelde dat tijdens de ondervragingen meerdere personen wapens droegen maar dat men deze niet op hem had gericht (zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 20).

Waar in het verzoekschrift, inzake de manier waarop verzoeker werd vrijgelaten en de nasleep ervan, wordt gesteld dat hij één persoon, vermoedelijk een Tsjetsjeen, gezien heeft op de plaats waar hij werd vastgehouden, en dat deze er uit zag zoals een Rus -hij had geen baard-, dat deze tegen een ander persoon praatte -die hij niet gezien heeft-, zodat hij ervan uitgaat dat er twee personen waren en dat hij na zijn vrijlating naar een ziekenhuis gebracht is, doch niet opgenomen werd, is de Raad van oordeel dat deze uitleg een post-factum verklaring betreft, die de vastgestelde tegenstrijdigheden over de manier waarop hij vrijgelaten werd en de onmiddellijke nasleep van zijn vrijlating (zie het verhoorverslag van 30 juni 2011, p. 11,12, 15; zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 16-18, 24) geenszins kan verschonen.

In het verzoekschrift meent verzoeker, aangaande de inval bij zijn oom, dat hij verteld heeft wat hij er zich van herinnerde, maar mogelijks *“het één ander verward (heeft) met andere verhalen die hij heeft gehoord”*. Hij voert aan dat hij sedert de traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst kampt met geheugenverlies, wat heel expliciet tot uiting komt in zijn verklaringen betreffende de aanhouding van zijn broer. Hij stelt dat hij *“dermate getraumatiseerd”* is zodat hij alles *“niet steeds even goed kan herinneren”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenverlies of problematische verwarring lijdt.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat de door hem voorgehouden verwarring of geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde incoherenties onverkort blijven.

Verder is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Elke asielzoeker staat in zekere mate onder psychische druk; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De beweringen in het verzoekschrift dat hij de twee internetartikels ontvangen heeft via een vriend in België die volgens zijn paspoort “Mu.” heet, maar door zijn vrienden als “Mo. of Ma.” wordt aangesproken, en dat de internetartikelen opgemaakt zijn nadat er op de dag zelf van zijn verdwijning (de 23ste) contact is opgenomen met deze diensten, en deze op basis van deze aangifte dit artikel hebben gemaakt, doen geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoekers verklaringen omtrent het bekomen van deze artikels inconsistent zijn (zie het verhoorverslag van 9 december 2014, p. 11), dat de artikels ook geen webadres van de bronwebsite of een datum van afdrukken bevatten, dat CEDOCA op geen enkele manier de twee artikels kon terugvinden en dat het niet aannemelijk is dat het artikel in verband met verzoekers vermeende verdwijning -gepubliceerd door Memorial op 30 december 2010, zijnde na de vermeende verdwijning van zijn broer- geen enkele melding maakt van diens verdwijning.

Waar in het verzoekschrift ingegaan wordt op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar, alsook verwezen wordt naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die evenwel niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad er nog op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat door de Belgische staat zelf een negatief reisadvies gegeven wordt voor Tsjetsjenië omwille van de zeer ernstige toestand aldaar en dat *“DVZ kan hier thans niet zomaar afhankelijk van de aanvrager gaan van afwijken”* (sic), antwoordt de Raad dat dit “reis”-advies gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn.

Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wél deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en helemaal niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet

slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het ongeloofwaardig relaas van verzoeker kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie” van 23 juni 2014 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, en de verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar verzoeker een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht

heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE